

111 | Disciplina en positiu

Repensant com renyem!

L'Enric i la Margarida són mestres tots dos, ella és mestra a Primària i ell a Secundària. Tots dos són bons amics des de fa temps; però tenen maneres de fer i d'entendre, el com s'ha d'educar als infants ben diferent.

Avui han quedat per sopar com acostumen a fer, un cop al mes, des que van començar a treballar.

La Margarida explica que ja fa temps que observa que els infants són més immadurs que la societat en general des que hem viscut la "pandèmia" ha sobre protegit els nens i nenes. Fins s'adona que li costa més "renyar-los", reprendre'ls, corregir-los, ja que a la més mínima ploren o fan rebequeries sense solta ni volta.

L'Enric fa una observació, és veritat que semblen més intolerants a les correccions, però en tenen més necessitat que mai. Justament perquè durant la pandèmia passada han estat més aïllats dels grups i tota la influència positiva o negativa que rebien del grup, no l'han viscuda.

El moll de l'os de la qüestió, recau en saber fer arribar aquestes correccions en positiu -comenta la Margarida.

Potser podríem fer un llistat de maneres de fer, comenta ell.

– A veure quan hi ha un nen que et diu: "això no ho vull fer." Jo li dic: la Margarida, et demana que ho facis així, veus com els altres companys també ho estan fent...

– Ui! aquest argument amb els grans no serveix. Jo em poso a molt seriós i els comento que tinc molta feina i em poso a treballar, d'aquesta manera veuen la necessitat d'aprofitar el temps.

– Quan un nen s'ha equivocat i ve tot satisfet amb la seva feina com si fos la millor feina que s'ha fet en aquest món, – comenta la Margarida- costa molt fer-li entendre que s'ha equivocat i a més quan li dius sovint s'ofèn. Cal explicar-li molt clar que es pot millorar i concretar que vols que faci.

– Amb els grans -diu l'Enric- ens van molt bé les rúbriques, amb elles tothom té clar que és el que es demana i amb quines cartes juguem.

– Ja però els petits necessiten la correcció instantània i de vegades a la classe hi ha tan de sarau que costa molt tenir aquest moment de reflexió.

– Amb els més petits tot es complica però segurament que també ho pots fer més en forma de joc. Fer una valoració genèrica i anar acotant allò que vols que siguin els mínims, posar bé la data, el nom, contestar això o allò, etc...

– Ja tens raó -comenta la Margarida-. També és complicat parlar amb aquells nens que no estan acostumats a reflexionar que només segueixen el que fa el líder.

– Això passa molt a l'adolescència, però ara també estant més acostumats a sentir opinions de tots colors a través de les xarxes socials i si trobes el moment, per parlar de forma individual, amb cada un d'ells; saben explicar-se molt bé i admeten, fins agraeixen les indicacions que els dones.

En acabar el sopar tant la Margarida com l'Enric se'n van a casa amb la satisfacció d'haver compartit un altra àpat, i haver contrastat opinions entre dos persones que s'estimen la feina que fan. I amb la recança d'haver fet, altra cop, el que fan molts professionals de l'ensenyament: parlar tota l'estona de la seva feina...

QÜESTIONS PER AL DIÀLEG

1- Us heu plantejat mai com a casa podem corregir els nostres fills. Tenim els rols establerts? Una fa de "poli bo" i l'altra de "poli dolent"?

2- Se us fa feixuc instaurar disciplina a casa? Us sentiu segurs davant les maneres de fer dels vostres fills (cadascú és diferent i de vegades el que val per un no val per a l'altra), com ho viviu?

3- Seguiu models concrets o aneu improvisant sobre la marxa?

4- Us costa mantenir-vos fermes en els acords presos? Quines són les dificultats concretes en les que us heu trobat?

Parlem-ne tots plegats.